

c. ř. s. Okolnost, že prý nebyla přiložena složenka, vůbec nemá právního významu, poněvadž podle uděleného příkazu žalovaný jistotu měl složit u soudu a tento dluh jest dluhem přínosným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a v otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech :

V dovolání se sice nenapadá opatření procesního soudu, že pominul důkaz soudním ohledáním a znalcem prostě jen pro nesložení zálohy, ale dovolatel se snaží dolíčiti, že se při tom stal před první stolicí zmatek. Pro zmatečnost pak, třebaže by se udála v řízení před první stolicí, a že o ní rozhodl odvolací soud usnesením, lze se domáhati nápravy dovoláním (srv. rozh. čís. 7671 sb. n. s. — čís. 49 plen.), ale vytýkané zmatečnosti není, neboť právní zástupce žalovaného, maje advokátní kancelář v místě soudu, kde měla býti záloha složena, mohl si snadno opatřiti včas šekový vplatní lístek (složenko), nebyla-li k výzvě o zálohu připojena. Že není třeba návrhu odpůrcova, aby se v řízení pokračovalo bez ohledu na připuštěný důkaz, plyne z § 332 druhý odstavec c. ř. s. v doslovu čl. III čís. 2 zákona ze dne 8. července 1930 čís. 130 sb. z. a n. Dovolatel dále má za to, že měl první soudce naříditi rok zvědév o nesložení zálohy. S úzkým výkladem § 332 druhý odstavec a § 279 c. ř. s., ze kterého při tom dovolání vychází, nelze souhlasiti. Za pokračování v řízení bez ohledu na to, že nebyl důkaz proveden, jest zajisté míti v případě, kde jednání již skončeno podle § 193 třetí odstavec c. ř. s., i vydání rozsudku, jakmile spisy od dožádaného soudu došly, bez ústního jednání nově nařízeného. Rozhodující soud neměl příčiny, aby skončené jednání opět podle § 194 c. ř. s. nařídil, zaujav stanovisko, že pro nesložení zálohy důkaz nebude proveden. Nepříznivé následky toho jdou na vrub dokazovatelův (srv. rozh. čís. 4000 sb. n. s.).

Čís. 14565.

Majitel pensionu zřízeného jako podnik po způsobu hotelu ručí hostům pensionu podle § 970 obč. zák. (§ 1316 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 26. září 1935, Rv I 2515/33.)

Srov. rozh. čís. 8718 sb. n. s.

Žalobce najal od žalovaného v jeho pensionu pokoj, z něhož mu byla odcizena část vnesených věcí a způsobena tím škoda v zažalované výši. Žalovaný namítl proti žalobě, že pokoje pronajímá stálým zákazníkům a že není hostinským ve smyslu §§ 970 a 1316 obč. zák. Žalobní důvod byl uznán důvodem po právu soudu všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Pension žalovaného, v němž si žalobce najal pokojík za měsíční nájemné, sestával asi z dvaceti pokojíků ve dvou patrech, jež byly prona-

jímány na den i delší dobu, většinou měsíčně. Pro každé patro byla pokojská. Klíče od pokoje měl žalobce, jeho manželka a pokojská a na domě jest velká firma »Pension Veletrh«, jež bývá někdy i v noci osvětlena. Z toho, co bylo zjištěno o zařízení pensionu žalovaného, plyne, že byl pension zřízen jako podnik po způsobu hotelu za tím účelem, aby poskytování bytu cizincům stalo se trvaným zdrojem příjmů žalovaného. S provozem pensionu takového rozsahu jest spojeno pro jeho hosty nebezpečí t. zv. »otevřeného domu«, jež vyžaduje, aby hostům byla poskytnuta zvýšená ochrana, jež jim proto byla přiznána ustanovením § 970 obč. zák. Důvodem zvýšené ochrany hostů jest jediné, že v podniku bydlí. Nezáleží na tom, zda se hosté v podniku též stravují, neboť tato okolnost nikterak nezvyšuje nebezpečí, jež jest spojeno s jejich přebýváním v podniku. Vzhledem k zjištěnému rozsahu pensionu žalovaného jest míti za to, že šlo o provozování živnostenské, nikoliv o pouhé pronajímání bytů majitelem činžovního domu. Pension žalovaného nelze srovnávat ani s t. zv. »svobodárnami«, o nichž se jedná v rozhodnutí čí. 8718 sb. n. s., ježto v onom případě neprovozoval majitel svobodáren ubytování hostů za účelem docílení zisku. Vzhledem k tomu, co uvedeno, netřeba uvažovati o tom, jaký dosah má výnos min. obchodu ze dne 19. února 1922 čí. 39682. Literatura, dovolatelem uvedená, pokládá sice předpis § 970 obč. zák. za výjimečný, jež nelze rozšiřovati na obdobné případy. Leč pension žalovaného jest tak zařízen, že právě na něj lze použiti ustanovení § 970 obč. zák. přímo, nikoliv jen obdobně. Okolnosti, jež uváděl dovolatel k doličení, že škoda se nestala ani zaviněním jeho, ani jeho lidí, zejména že učinil sám i jeho zaměstnanci veškerá opatření, aby osobám nepovoláním byl přístup do domu zabráněn, nejsou způsobilé, aby jimi bylo prokázáno, že škoda nebyla způsobena cizími osobami, jež z domu odcházejí a do něho přicházejí. Nebylo zjištěno, že se pachatel do uzamčeného pokoje násilně vloupal. Ostatně vloupání do uzamčeného pokoje nemění nic na tom, že šlo o osobu z domu odcházející a do něho přicházející.

Čís. 14566.

Bylo-li vyhověno žalobě o rozvod manželství od stolu a lože, řeší se v rozsudku otázka viny jen zásadně, ne však co do podílu té neb oné strany na vině.

(Rozh. ze dne 26. září 1935, Rv I 1219/35.)

Nižší soudy uznaly na rozvod manželství z viny obou stran. Dovolání jedné strany, by bylo uznáno na větší vinu druhé strany nejvyšší soud nevyhověl z těchto

důvodů :

Nezáleží na tom, zda snad vina druhé strany na rozvodu jest převážná čili nic. Převážná vina této strany přicházela by v úvahu jen, kdyby šlo o to, zda jest opodstatněn rozvodový důvod hlubokého rozvratu manželství (srov. čí. 9258, 11101 sb. n. s.), zejména kdyby tento